

LÄHIO

Katsellaan hiljaa ikkunasta,
vihataan kaikkea

aamunkeltuainen
valuu pitkin seinää

nyt on syksy ja peikonlehdet itkee

Mistä kirjoittaa,
jos ei surusta?

Kämmensyrjä hipaisee tahraa,
piirtyy jokseenkin traaginen,
fantastinen jokin,

piha tinnittää,
näyttämö on olemassa vain suhteessaan katsomoon

illalla pimeä limittyy

litistyy

katulamput lepattavat kuin meduusat,
taivaanrannassa kohisee
neonvalojen meri

ikkunoita paleltaa

siellä täällä huurtumia

kumarrun luomaan järjestyksen,
mutta luon varjoni sen ylle

ja valon vähentyessä
näkee yhä selvemmin,
että kaiken pahan pitäisi tapahtua keväällä

kaih dinten välistä tihkuu valon kalterit

kyyhötän
selkä ovea vasten

imitoin tunnetta,
ilmettä, jos vaikka
joku tulee

ovisilmän pupilli tuijottaa pimeään,
missä tietämättä toisistamme
jokainen on osa jotain
typerää metaforaa

todellisuudessa eläminen on rinnakkaista,
ihmiset rosterinkylmiä
kasvoillaan keskittynyt ihme

mutta meillä on hyvä olla
jotain ennalta määrättyä

lohduttava varmuus,
että kenelläkään kaikki ei ole hyvin

etsimme rajaa, joka on oikeasti tässä

ei ole sellaista hetkeä, ettei joku itkisi,
syntyy lapsia ja kaikenlaista hämminkiä.

miksei voi vain lähteä

kuulua, olla

mutta karkurin etiikka ei salli pysähtyä,
sillä jossain on aina
jossain toisaalla
ja pelkurin vastaus on vaieta

öisin autot ajavat kovempaa

nytkin joku katselee

tukehtumisunia

ja vuodenaikojen tärkein tehtävä
kertoa, milloin sulkea ikkuna yöksi

jossain humisee
ydinsointi
melankolinen pohjavire
vavahduttavan arkinen
alistumistaajuus

sataa räntää
varisee, raakkuu

elämä vetäytyy
pulppuava, harras,
välinpitämättä mistään

nyt hievahtamatta,
tässä

hangella lumeenkieltä

rusakon jälkiä

hivuttaudun käytävän yli hissikuiluun,
kuivuneeseen orvokkimereen, jouluvalosyheröön

ja talven tullen
istun pyykkituvan lattialla
laventeliumussa,
tuijotan pyörivää rumpua,
vaahtoavaa vettä
loputtomiin
kuin loimuavaa tulta